

mesačník Evanjelickej cirkvi metodistickej

Ohnisko

december 2009 - roč. XVIII (XIX)

Bud' požehnaním!

*A ako ste boli kľatbou medzi národmi, dom Júdov a dom Izraelov,
tak vás vyslobodím a budete požehnaním; nebojte sa, majte pevné ruky!*
Zachariáš 8,13

Heslo tohto mesiaca pochádza z knihy proroka Zachariáša z času návratu zo zajatia. Boží ľud prežíval ťažké dekády svojej existencie. Národ bol zronený veľkým Božím trestom zničenia oboch kráľovstiev a odvlečenia najskôr do Asýrie, neskôr do Babylonu. Hospodin však jasne komunikoval so svojím vyvoleným, aj keď neposlušným národom. Prostredníctvom prorokov ľud dostával jasné varovanie od Boha – odplata za hriech je smrť. Boh je spravodlivý, a preto nemôže prehliadnuť žiaden hriech.

Po naplnení proroctiev o treste však prichádzajú slová zaslúbenia – prišla chvíľa, keď sa osud Božieho ľudu má otočiť. Boh opäť zasahuje do života Izraela mocne: „Jeho siatie bude šťastné, vinič dá svoje ovocie, zem vydá svoju úrodu a nebesá dajú svoju rosu a toto všetko dám do imania zvyškom tohto ľudu. A ako ste boli kľatbou medzi národmi, dom Júdov a dom Izraelov, tak vás vyslobodím a budete požehnaním; nebojte sa, majte pevné ruky!“ (8,12-13)

Boh má moc premieňať myslenie a konanie nielen človeka, ale aj celého národa. Izrael sa následkom svojho hriechu stal kľatbou. Keď sa na niekoho v starozmluvnej dobe uviedla kľatba, jeho postavenie sa znížilo. Degradoval v Božích očiach. Zachariáš vo svojom proroctve pripomínal Božiemu ľudu aj dôvod tohto poníženia: „Vaši otcovia (ma) hnevali ..., a nezľutoval som sa“. Aj my sme kedysi boli odlúčení od nášho Stvoriteľa, pretože sme žili podľa svojich pravidiel a vôle. V Božích očiach sme boli pod kľatbou.

Boh však svojmu ľudu sľubuje vyslobodenie a nový začiatok, druhú šancu, pokoj a dostatok prostriedkov na život (spomínanie siatie, vinič, úrodu). „NEBOJTE SA!“ – hovorí im ústami svojho proroka (v. 13 a 15) – „tak vás vyslobodím a budete požehnaním“ (v.13). Aj hriešny a neverný vyvolený národ má možnosť stať sa požehnaním pre tento svet. Každý z nás môže byť Bohom premenený a stať sa požehnaním pre svoje okolie. Obdobie Adventu je výborná príležitosť prinášať svetlo a požehnanie do života ľudí, ktorí hľadajú význam svojho života, túžia nájsť jeho zmysel a naplnenie.

Požehnanie však má aj svoje podmienky (v. 16-17). Požehnaním sa staneme, ak budeme žiť podľa večných Božích hodnôt, ktorými je pravda (hovorte každý pravdu svojmu blížnemu), spravodlivosť (majte naozaj spravodlivé súdy vo svojich bránach), posvätenie a čistota pred Bohom (nech nik nezamýšľa vo svojom srdci zlo proti svojmu blížnemu a nemilujte krivú prísahu).

Táto úžasná zvesť o Božej premieňajúcej moci je naliehavá a aktuálna aj v tomto období Adventu. Žijeme v dobe, keď sa Vianoce, oslava vtelenia živého Boha, premenili na marketingovú kampaň. V dobe, keď hodnoty ako pokora, milosť, odpustenie a bezpodmienečná láska akoby stratili svoj význam. Božie slovo nás vyzýva, aby sme niesli dobrú správu o vykúpení, odpustení a Božej láske do života ľudí okolo nás. Nezabudnime, že Advent je očakávaním príchodu Pána. **Ži každý deň v tomto očakávaní a bud' požehnaním pre ľudí okolo seba, ktorí práve od teba majú počuť dobrú správu o Božom pláne pre ich záchranu!**

Gabriella Kopas

Dýchanie koncom jesene

Popoludňajšie ticho oznámilo
podvečerný sláčikový koncert
na strunách klakajúceho si slnka.
Iba svrčky tam rušia čítanie poézie.

Na otvorenú knihu
zletela slivka mávajúca
modrými krídlami jesennej chuti
a ríbezľové víno vála
rubíny vo vnútri sklenej hviezdy.

Na prahu podvedomia
hlási sa horká vôňa škorice
tá však patrí Vianociam...
Už?
Zasa?

Už zasa?
Dýcham to všetko.
Dýcham a chválím
Stvoriteľa toho všetkého.

Delicie Nerková

Osobná evanjelizácia

Kapitola 4 - 1. časť

Keď som bol na univerzite, zúčastnil som sa kurzu o evanjelizácii, ktorý usporiadala anglikánska cirkev neďaleko môjho internátu. Počas jedného dňa sme sa naučili presvedčať ľudí. Vracali sa mi rovnaké pocity nepokoja, ako keď som pozoroval podomového predavača encyklopédií. Počas dlhých rokov mojej kariéry som sa stretol s podobnými stratégiami, ktoré zaznamenávali obrovský úspech. Boli založené na podobných základoch ako praktizujú sekty – Jehovovi Svedkovia, Mormoni –, ale aj predavači encyklopédií, išlo o to, naučiť jednotlivých kresťanov „výrečnosti.“ Počas kurzu návštev od domu k domu cieľili na potenciálnych obrátených a jednali s nimi ako so zákazníkmi. Toto pre mňa nie je pravá evanjelizácia, ani model medziľudských vzťahov, ako ho predviedol Ježiš.

Verím, že „zautomatizovaná evanjelizácia“ môže narobiť viac škody ako úžitku. Môže v ľuďoch spôsobiť neúctu voči Bohu a poškodiť zvesť radostnej správy. Najefektívnejšia forma evanjelizácie je priateľské zvestovanie, ktoré si vyžaduje šíriť evanjelium skrze skutočné a mocné medziľudské vzťahy. Je smutné, že milióny kresťanov nemajú znalosť, odvahu alebo skúsenosť na šírenie svojho príbehu viery takýmto spôsobom. Je to spiaca armáda evanjelistov, ktorá čaká, aby ju niekto zobudil do služby Božiemu kráľovstvu!

Niektorí z nás sú prirodzene obdarovaní schopnosťou komunikovať s druhými, kým iní musia na sebe veľmi ťažko pracovať. Neverbálna komunikácia je rovnako dôležitá ako slová, ktoré hovoríme. Experti hovoria, že slová zavážia na 7%, tón hlasu na 38% a reč tela na 55%. Keď nás ľudia počujú, vnímajú oveľa viac, než len slová, ktoré hovoríme. Naše držanie tela, hlasitosť rozprávania, šaty, rýchlosť reči, vzhlad a postoj sú tiež dôležité. Napríklad: znie naša reč nahnevane alebo povýšenecky? Bez ohľadu na to, aká dokonalá je naša zvesť, ak ju hovoríme spôsobom, ktorý druhých ľudí odrádza, alebo nezvestujeme čestne vzhľadom ku skutočnosti, kým sme, naša osobná evanjelizácia nemôže byť efektívna.

Ak sa pozrieme na to, ako sa rozprával s ľuďmi Ježiš, hodnotu a rešpekt, s akým každého jednotlivca prijímal, začneme vidieť, aké je to dôležité. Jedným z príkladov je jeho stretnutie so Samaritánkou. Ježiš vedel, ako prelomiť ľady. Opýtal sa jej, či sa môže napiť. Pýtal sa otvorené otázky typu:

„Čo chceš?“ Jeho reč bola plná zaujímavých príbehov a príkladov. Ukázal jej, že sa zaujíma o ňu osobne.

Je mnoho úrovní medziľudskej komunikácie. Najnižší je typ „Ako sa máš?“, toto môžeme povedať napríklad keď stretneme spolužiaka na chodbe alebo iného rodiča pri školskej bráne. Často je to plytké bez očakávania úprimnej odpovede. Potom je úroveň: „Čo si o tom počul?“, ktorou zastrešujeme fakty a klebety o ostatných. Nič zo seba nevydávame a o druhých sa veľa nenaučíme. Tretia je úroveň: „Podľa môjho názoru...“: začíname riskovať so zdieľaním svojich myšlienok, názorov a rozhodnutí. V momente, keď druhá osoba nesúhlasí, to obyčajne zoberieme späť a ustúpime do bezpečnejšej hladiny rozhovoru. Naozajstná komunikácia je viac než len nejaké názory. V štvrtej úrovni začíname zdieľať svoje pocity a odhaľovať niečo pravdivé zo svojej podstaty. V piatej, najhlbšej úrovni, skladáme masku a začíname dôverovať druhým v skrytých tajomstvách našich životov, ktoré im odhaľujeme. Podľa mojej skúsenosti je táto úroveň najlepšia na zvestovanie kresťanského posolstva. Človek sa môže dostať do tejto úrovne s niekým iným veľmi rýchlo, alebo naopak, veľmi pomaly. Niekedy môže trvať roky pravidelného kontaktu s človekom, kým vstúpime do dostačujúcej úrovne rastu dôvery. Zistil som však, že niekedy sa to stane už v priebehu niekoľkých minút!

Neviem, čo je zvláštne na vlakoch, ale často sú najlepším prostredím na rýchle nadviazanie vzťahu. Možno je to anonymita cesty a fakt, že sa s druhým už nikdy nestretnete. Raz som sám cestoval v takmer prázdnom vlaku, keď prišiel postarší pán a opýtal sa, či si môže vedľa mňa sadnúť. Bol som trochu vyhubavý, pretože som bol naozaj unavený a tešil som sa, že tam môžem byť sám. Niekoľko minút mi rozprával, že bol pilotom bombardéra počas druhej svetovej vojny, a že sa práve vracia z pohrebu jedného zo svojich dlhoročných priateľov, ktorý bol jeho druhým pilotom v mnohých nebezpečných misiách. Rýchlo sme sa dostali do hlbkej úrovne zdieľania sa. Na programe boli témy ako život, smrť, čas, žiaľ, odpustenie a Boh. Tam, kde sa tento muž so svojimi otázkami o živote a smrti dostal, som mal Bohom zoslanú šancu zvestovať svoju vieru. Cudzcinci vo vlaku rozprávajúci sa o ceste životom.

Štatistiky ukazujú, že veľmi málo ľudí sa

stane kresťanmi tak, že sa objavia v kostole a prijmú vieru; väčšinou je to pomalý proces. Žijeme vo vysoko sekulárnej spoločnosti a niekedy musíme začať len tým, že sme „výkladmi“ Pánovej radosti, takže ostatní chcú vedieť viac. Jeden môj priateľ, ktorý je momentálne farárom veľkého zboru v centre Londýna, sa stal kresťanom počas pobytu za morom v kresťanskej rodine. Nikdy mu nič priamo nehovorili o Ježišovi, ale on si postupne uvedomoval, že Ježiš v tom dome žije. K viere v Ježiša ho priviedlo pozorovanie ich životov a zakúsenie kvality ich vzťahov. Všeobecne uznávaný prieskum Johna Finneyho, *Nachádzanie viery dnes* (Finding Faith today, The Bible Society, 1992), odhaľuje, že pre 39% mužov a 40% žien bol kresťanský priateľ súcou oporou pri hľadaní ich viery. Pre 15% mužov bol hlavným faktorom ich príchodu ku Kristovi vplyv priateľa, v prípade žien to bolo 24%. Kresťanskí priatelia sú podľa Finneyho výskumu dôležití, pretože dávajú „lásku, porozumenie, starostlivosť a modlitby.“

Zacheus nebol populárnym človekom, keď ho Ježiš stretol. Považovali ho za zradcu, pretože ako vyberača daní ho zaraďovali k rímskym kolaborantom. Ale Ježiš chcel ísť do Zacheovho domu a stať sa jeho priateľom. Niekedy sa ako kresťania môžeme ostatným zdať namyslení, kritickí a „odmeraní.“ Je jednoduché kategorizovať ľudí, s ktorými sa stýkame. Pozeráme na nich radšej ako na „nekresťanov“ ako na „zatiaľ nekresťanov.“ Jednako však by náš postoj k nim mal byť taký, že ich chceme sprevádzať na ceste viery, nie odsúdiť ich za to, že vieru vôbec nemajú.

(pokračovanie v budúcom čísle)

Rob Frost (autor knihy, z ktorej je vyššie uvedený úryvok) je známy metodistický evanjelista a spisovateľ z Veľkej Británie. Boh cez neho ovplyvnil životy mnohých ľudí, ktorí sa obrátili a prijali Pána Ježiša. Chceme uverejňovať časti z jeho knihy, v ktorej je veľa praktických skúseností.

Začiatok práce ženy, ktorá ešte stále zvestuje Božie Slovo

(3. časť - záver)

Sestra Zuzana Sedláčková spomína

Cestou sme sa modlili a ďakovali Pánovi, že sa nám táto prvá evanjelizačná akcia podarila. Akoby mi bola znala radostná pieseň chvál a môj Pán mi potvrdzoval povolanie k evanjelizačnej službe. Zdalo sa mi, že počujem Božiu výzvu: „Žatvy je mnoho, ale robotníkov je málo. Ja ťa posielam a pomáhať ti budem.”

Mala som pocit, akoby som vôbec nechodila po zemi, keď som otvárala bránu do nášho domu. Z poštovej schránky trčal akýsi papier. Nebola to obálka, len prehnutý papier, na ktorom bolo nevypísanou rukou veľkými písmenami napísané: „Nerozumný človek nič o tom nevie, obmedzenec to nechápe (verš vytrhnutý zo Žalmu 92,7). Či si ešte neporozumela, že žena v zhromaždení má mlčať? Nehanbila si sa urobiť také bláznovstvo a ísť kázať evanjelium? Ten opilec by sa bol obrátil, aj keby mu kázal nejaký brat.”

Vo svojom zármutku som sa ešte viacej privinula k svojmu Pánovi. V srdci sa mi ozývali akordy piesne z kancionálu: „Kde si verný priateľ, Ježiš Kristus? Kde ťa hľadať budem, na ktorom mieste? Zasiahni svojím svetlom, lebo si jasný. Bez teba žiť nechcem, lebo si krásny.”

Daj mi Pane svoje svetlo!

Naraz akoby predomnou pochodovali biblické citáty, objasňujúce moju situáciu.

Galatským 3,28: „Nie je muž a žena, lebo všetci ste jedno v Kristu Ježišovi.”

Rímskym 16,1-2 píše apoštol Pavel: „Odporúčam vám našu sestru Fébu, ktorá je aj diakonkou cirkvi v Kenchrách, aby ste ju prijali v Pánovi, ako je hodné svätých, a aby ste jej pomáhali v každej veci, v ktorej by vás potrebovala, veď ona pomáhala mnohým, i mne samému.”

Tiež 12. verš v tej istej kapitole: „Pozdravujete Tryfainu a Tryfósu, ktoré namáhavo pracujú pre Pána. Pozdravujete milovanú Persidu, ktorá sa veľa a ťažko napracovala v Pánovi.”

Fp 4,2-3: „Napomínam Evodiu, napomínam aj Syntychu, aby boli jednomyselné v Pánovi. Áno, prosím aj teba, ozajstný Syzygos, ujmí sa ich, veď ony sa so mnou borili za evanjelium aj s Klementom a ostatnými mojimi spolupracovníkmi, ktorých mená sú v Knihe života.”

Pretože som chcela podrobne poznať postavenie ženy z pohľadu Biblie, naučila som sa používať konkordanciu. Každý voľný čas som venovala štúdiu Biblie. Radovala som sa, keď som sa dozvedela, že Filip mal štyri dcéry prorokyne (Sk 21,9).

Slovo Božie nám vysvetľuje, čo znamená prorokovať. 1K 14,3: „Kto však prorokuje, hovorí k ľuďom, a tak buduje, povzbudzuje a potešuje.”

To je vlastne kázanie.

Tieto slová ma uistili, že to nebola fatamorgána, keď Pán Ježiš hovoril k môjmu srdcu: „Žatvy je mnoho, ale robotníkov je málo. Ja ťa posielam a pomáhať ti budem.”

Prijala som to ako Božie ustanovenie do služby - BOŽIA ORDINÁCIA. Božie Slovo mi dodávalo novú istotu a upevňovalo ma a túto istotu mi nemohol nikto vziať.

Konkordancia mi ukázala celý rad žien aj zo Starej zmluvy, ktoré si Boh povolal do svojej služby. 2M 15,20: „Mária prorokynia, sestra Áronova, vzala bubon do svojej ruky...”

Sud 4,4: „A bola istá Debora, žena prorokynia, ta súdila Izraela toho času.”

2Kr 22,14 spomína prorokyniu Chuldu.

Odvtedy som radostne pokračovala v evanjelizačnej službe.

Po vojne mi Pán Ježiš otvoril dvere do misijnej školy. Za čas strávený v tejto škole som bola vďačná, pretože sa mi otvoril obzor k duchovným veciam a k dôkladnejšiemu poznávaniu Biblie. Po ukončení štúdia v biblickej škole som pracovala ako kazateľka a evanjelistka v Modrom kríži na Slovensku. Keď v päťdesiatych rokoch komunisti túto prácu likvidovali, modlitebne zatvárali, kazateľov väznili, vrátila som sa do svojho rodného mesta a po krátkom čase som sa vydala do Čiech. Manžel ukončil teologickú fakultu a ponúkli mu službu v Evanjelickej cirkvi metodistickej. Zo začiatku som slúžila po jeho boku, ako laická kazateľka. Keď neskôr prijal službu v Plzni so stálym bydliskom v Protivíne, požiadala som cirkev o službu kazateľky v protivínskom zbore. Protivínsky zbor bol vtedy neobsadený. Cirkevný aj štátny súhlas som dostala a tiež som prijala cirkevnú ordináciu. Bola som Pánovi za to vďačná. Znamenalo to pre mňa potvrdenie tej prvej ordinácie, ORDINÁCIE BOŽEJ, v ktorej ma Pán ubezpečil, že bude pri mne stať so svojou pomocou.

To som onedlho skúsila pri Výročnej konferencii metodistickej cirkvi. Vedenie cirkvi ma vyzvalo viesť rannú modlitebnú chvíľu a zároveň mi určili text: Rimanom 7,24: „Ja biedny človek!”, hoci iní kazatelia si mohli ľubovoľne vyberať texty sami. Slovo Božie však má moc a Pán Boh bol prítomný so svojím požehnaním. Skupina našej mládeže ma prišla podporiť a zaspievala pieseň, ktorú som sama skomponovala. Prítomnosť Božia tam bola tak mocná, že superintendent Schneeberger sa vyjadril: „Je mi ľúto, že musím zasahovať do tohto požehnaného ovzdušia a pre krátkosť času ukončiť túto modlitebnú chvíľu. Je dobré zotrvať v prítomnosti Všemohúceho. Potom prišiel za mnou brat Žák a so širokým úsmevom mi povedal: „Zuzana, ja by som bol najradšej kričať: Hallelujah! Tu bol Pán.” Nebola to moja múdrosť, ale Pánova moc, ktorú mi zaslúbil.

Bolo by veľa, čo povedať o nepochopení niektorých bratov služby sestry, ale ja sa držím slov Biblie.

„Ale jedno robím: Zabúdam na to, čo je za mnou, a snažím sa o to, čo je predomnou. Bežím k cieľu za víťaznou cenou, totiž za Božím povolaním, do neba v Kristu Ježišovi” F 3,13-14.

pripr. Tonka

„Podťe, vidťe človeka, ktorý mi povedal všetko, čo som robila; či to nie je Kristus?” Toto rozprávala žena Samaritánka po stretnutí s Pánom Ježišom. Išla a svedčila ľuďom zo svojho mesta o tom, čo prežila. Oni uverili jej slovu, išli za ním a pozvali ho k sebe domov. Potom sami svedčia, že uverili už nie iba pre svedectvo ženy, ale aj pre svoju vlastnú skúsenosť. Áno, viera sa zobúdzza z počutia, keď však nebude ďalej podoprená vlastnou skúsenosťou s ním, kto obstojí? Pána Ježiša musíme pozvať k sebe domov, do svojho života, do svojho myslenia. *Ďakujem Ti, Pane, že si prijal naše pozvanie a vstúpil si k nám, ďakujem, že si prišiel ku mne. Prosím, aby si zostával nie ako hosť, ale ako Pán. Amen.*

M. Procházková

RODIČIA, NA SLOVÍČKO...

Tretia ruka

Zuzka sa nám narodila 27.8.2009 a všetko to začalo. Začala som sa pýtať, prečo to takto náš Pán stvoril - vymyslel. Prečo po pôrode žene nedaroval ešte tretiu ruku, aby lepšie zvládala veci. Dvoma rukami by bábätko držala a tretou by mu mohla ostriať nechty, zaliať si čaj, najesť sa, napiť sa, poškrabkať sa...

Hovorila som si, že kebyže som ja Boh, tak to tak urobím. Dám žene tretiu ruku. A ešte ako bonus by som jej dala schopnosť vôľou ovládať veci, aby mohla stíšiť rádio, zhasnúť svetlo, podať si, čo si zabudla vziať a nemôže si pre to ísť, lebo kojí alebo uspáva...

Nuž takto som rozmyšľala a pýtala sa, prečo to tak aj Pán nespravil.

Viem, že odpoveď možno nie je sto percente uspokojujúca, ale Boh dal žene ďalšie dve ruky, miesto jednej. Ruky manžela. A ako bonus dal v manželovi oporu, že nie je sama.

Ďakujem Bohu za pokoj, ktorý môžem mať v tom, že na Zuzku nie som sama. Aj preto Boh ustanovil rodinu, manželstvo. A chápem, prečo túži po určitých hodnotách, aby ich mal človek v srdci. Nie sú to len Jeho mravné výmysly a príkazy, ale je to Jeho dobrý zámer s nami.

Neviem si predstaviť manžela, ktorý by nemal Božie hodnoty a princípy v srdci. Bola by to riadna drina.

Vďaka Bohu za dcérku a vďaka Bohu za môjho milovaného manžela.

Jana Schmogrovitsová, Bratislava

Neplač, dieťa moje

Neviem ani, ako začať. Píšem slová, ktoré mi diktuje srdce. Často ani nestíham. Je to skoro ako v škole na písomke, akurát s tým rozdielom, že mám toľko času, koľko chcem. Veľakrát sa mi stalo, že mi na um príde text z piesne, ku ktorej pripadá daná situácia. Napríklad je krásny slnečný deň a napadne mi pieseň: „Toto je deň, ktorý dal nám Pán.“ Alebo mám doma veľa práce: žehlím, upra-

tujem, varím...a vtedy je to pieseň: „Podte ku mne všetci, ktorí sa namáhate...“ Teraz si možno myslíte, že je to úplne normálne. Ale pre mňa nie. Odvtedy, ako sa mi narodil krásny a zdravý syn Jakubko, chodím do zboru veľmi zriedka, skoro vôbec. (Bývame mimo Trnavy, hoci nie ďaleko). No duchovne som s vami, bratia a sestry. Pán Boh mi každé ráno dáva silu vstať z postele. Cítim, že ma miluje. A keď mám slabé chvíle, že si trochu poplačem, ozve sa mi hlas Boží a vraví: „Neplač, dieťa moje, bude to dobré, som tu s tebou.“ Myslíte si, že je to náhoda? Ja teda nie. Píšem slová povzbudivé, možno aj smutné, možno milé. Keď aj vám bude smutno alebo sa budete cítiť prázdni, pozdvihnite ruky k nebesiam a vzdajte chválu Pánovi. Tak to robím aj ja. A ako náš pastor Luboš Tagaj raz povedal: „Pána Boha by sme nemali len prosiť, v prvom rade mu ĎAKUJME!“

A ja často zaspávam s veršikom, čo mám pripnutý na chladničke: „On prebýva vo mne a ja v ňom.“

Mirka Gubrická, Trnava

Rodičia, berme to vážne!

„Veď kto sa nestará o svojich, najmä domácich...je horší ako neveriaci.“ (1 Tim 5, 8)

Rodičia, máte tri hlavné oblasti povinností:

1/ Ochraňovať deti.

Okrem toho, že svoje deti ochraňujete duchovne (televízia, internet, pedofili a skupiny kamarátov), potrebujete sa starať o ich celkový blahobyť. Ak ťažko bojujú v škole, máte ísť a porozprávať sa s ich učiteľom. Ak k vašim dverám príde cudzinec, vy ich otvoríte. Ak počujete v noci hluk, vstanete. Tu hovoríme o nutnosti byť vnímavý k ich potrebám, obetovať sa pre ne.

2/ Zaopatriť ich. Pavol hovorí, že ak sa nestaráte o svoju rodinu, ste „horší ako neveriaci.“ Musíte ich zaopatriť jedlom, prístrešiem a oblečením. Tiež sa postarať o to, aby vaša polovička mala všetko, čo potrebuje na to, aby si robil/a svoju prácu. Postarajte sa o to, aby sa vaša rodina cítila bezpečne. Dajte im vedieť, že ste tam pre nich.

3/ Viesť ich. Šalamún píše: „Navykaj chlapca na životnú dráhu, ktorej sa mu treba pridržať...“ (Prís. 22,6). Vedte svoje deti k tomu, aby viac chápali Boha. Vybavte ich do budúcnosti tým, že ich naučíte vážiť si Ho a milovať Ho, Jeho slovo a Jeho Cirkev. A zahrňte ich do dlhodobého plánovania. Nebudú mať nádej, ak vy nemáte plán na niečo lepšie do budúcnosti. Napríklad ak bojujete finančne, povedzte im, kde plánujete byť o 12 mesiacov, o päť rokov, keď dovŕšia vysokoškolský vek.

Ochrana, zaopatrenie, vedenie...nech je to vašim mottom. A ešte jedna vec. Poproste Boha, aby robil to isté aj pre vás, keďže pracujete na tom, aby ste Ho oslavovali v živote svojej rodiny. Poďme, rodičia, berme to vážne!

Bob Gass, uverejň. s povolením z prílohy Nahlasu

STRÁNKA PRE MLÁDEŽ

SI CIRKEV?

...ahoj čitateľ

Uvedomil si si niekedy, že peklo (alebo ohnivé jazero) nebolo určené pre človeka?

„...Boh chce, aby všetci ľudia boli spasení...“ (Tm 2,3-4).

Peklo bolo naprojektované ako „konečná“ zastávka pre Satana (Zj 20,10).

Áno, je pravdepodobné, že tam skončia aj ľudia, ale nebol to Boží zámer.

Hriechom spútaní ľudia nemali končiť v pekle ...ale v Cirkvi.

Dobré, nie?

Veď preto si v Cirkvi aj ty!

Aj ja.

Cirkev Pán založil, aby zapchala peklú ústa (Mt 16,18).

Cirkev má stáť peklú v ceste, aby nikto nezahynul.

Takže...

Človek, ktorý nepozná také niečo ako odpustenie hriechov, je Bohom navigovaný do Cirkvi.

Ak Cirkev nestojí medzi tým človekom a peklom – zahynie ...Kto zahynie?

To je otázka pre teba.

Ty si Cirkev (1Kor 12,27).

Kristus tu na zemi má svoje Telo... stále.

Je tu a chce, aby jeho Telo robilo to, čo On sám robil.

Prijímal hriešnikov, robil zázraky, zvestoval dobrú správu o Kráľovstve nebeskom... atď.

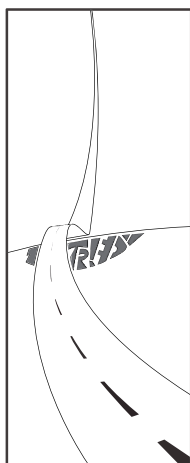
Si Cirkev?

Kto si?

Verím, že je dobré pýtať sa otázky.

Kto si kladie otázky, upratuje vo svojom vnútri.

Bdie.

b.

NIEKTO A JEHO DAR

Keď sa povie Vianoce, všeobecne máme rôzne predstavy. Stromček, sneh, darčeky, stoly plné jedla, pohodička, hodiny strávené pred telkou, koledy, Jezuliatko v jasliach alebo v rukách svojej matky. Vianočné obdobie je pre nás špecifickým. Mnohí z nás sa naň veľmi tešíme. Kto by sa netešil na nový počítač, bicykel, zimné prázdniny?... Neoddeliteľným spríjemnením Vianočných večerov sú príbehy o narodení Ježiška. Poznáme všetky historické fakty, okolnosti Jeho príchodu. Kto ho navštívil, čo mu podaroval, čo nad Betlehemom žiarilo atď. Každý rok, to isté stále dookola. Príbeh Pána Ježiša môže byť pre niekoho dojímavý. Jeho príchod má pre nás každého veľmi osobný význam. Tým osobným rozmerom je, že ty si jeden z dôvodov, prečo Pán Ježiš prišiel na túto zem. Neochudobňuj svoj čas Vianoc tým, že jediný, čo ťa bude tešiť je možno: výkon tvojho nového kompu, hry, bicykla, ale hlavne to, že prišiel za tebou niekto, kto ti už dávno dal oveľa väčší dar a to dar zmysluplného a večného života. Neuprednostňuj to, čo sa raz pokazí a vyhodí od toho, čo ostáva naveky.

S pozdravom Pali Absolon

„Vedúci chvál a pevné základy pre chválospevový tím“

Seminár sa uskutočnil v októbri 2009 na Ranči v Kráľovej Lehote. Tréning obsahoval vyučovania pre službu chvál skrze praktické semináre a osobné zdieľanie vy-učujúcich a mal pomôcť vedúcemu chvál a jeho tímu byť aktívnou súčasťou lokálneho spoločenstva a naučiť praktickým princípom spolupráce s jeho autoritami.

Témy boli napr:

- Spolupráca chválospevového tímu (Braňo Letko)
- Duchovný boj, Výber piesní a slová piesní (Pavol Hanes)
- Pár vecí o tvojom tíme (Miro Tóth - Tretí deň)
- Nácviky a vizitka tímu (Simon Kloter, skupina PAIS, Švajčiarsko)

Prednášky si môžete objednať na adrese:
<http://www.campfest.sk/?id=240>

Zjavil Hospodin: Miloval som ťa večnou láskou, preto (tajnička).						Pomôcky: Astor, Vilas, rala,Rila	vyučujú po kvapkách	utiera	1	kridlo (ved.)
Autor:	volt- hodina	2	vyhnutý kočovník	vodná rastlina	väčšia nádoba na varenie	ranná vlaha				
zobral					duša (lat.)	Klub an- gaž.nestran.				
pes (dets.)					nieto					váha obalu
					atóm (čes.)					
Pomôcky: anima, arit,Apis	rekreačný dom roľa				odroda nikelínu posv.býk u st.Egyptf.					
hodnotiaci komisia						čistiaci prostriedok Fatimin milenc				
obvodný výbor			sidlo v Sudáne				argón			
			bulharské pohorie				na iné miesto			
opica, gibon bielorukey				pohyby tváre						
				sidlo v Japonsku						
patriaci Ele					piesok (nem.)					Adolf (dom.)
					žen.meno (26.1.)					
Pomôcky: lar,Sopo, Sand	veľ.a ťaž. kladivo argentínsky tenista					riedky (span.)				
						preš				
uväzoval						met.hromad. doprava				
						ročné obdobie				
49 rimsky			muž.meno (31.1.)				zn.kvalit. múky			
			SPZ Martina				nám patriaci			
povrchová baňa				bulh.panov. rod					Radio Andorra	nech (čes.)
				otrávné látky						
značka cigariet						hovori nezmysly				
zoťala						obleč do šiat				

Tak bohatí - tak chudobní

Na Vianoce v roku 1946 nikdy nezabudnem. Mala som štrnásť rokov, moja malá sestra Ocy mala dvanásť a staršia sestra Darlen mala šesťnásť. Žili sme s mamičkou a vedeli sme, čo to znamená, keď sa človek musí bez mnohých vecí zaobiť. Otec nám zomrel pred piatimi rokmi. Mamička zostala so siedmimi deťmi úplne bez prostriedkov. Staršie sestry sa už vydali, aj bratia boli už preč z domu. Mesiac pred Vianocami oznámil kazateľ nášho zboru, že sa budú zbierať peniaze, ktorými by sa malo pomôcť cez Vianoce jednej chudobnej rodine. Prosil každého, aby šetril peniaze na túto príležitosť.

Radili sme sa, ako by sme ku zbierke mohli prispieť. Výsledok porady bol, že budeme mesiac žiť len na zemiakoch. Tak ušetríme na našom rozpočte pre domácnosť dvadsať libier, ktoré budeme môcť darovať. Ak budeme zažívať svetlo čo najmenej a nepočúvať rádio, bude náš účet za elektrický prúd v tomto mesiaci nižší. Darlena chodila upratovať na rôzne miesta a ja som s ňou chodila strážiť deti v rodinách. Za pätnásť pencí sme kúpili pradienko vlny, z ktorého sme uplietli chrániče na hrnce, ktoré sme predávali za jednu libru.

Týmto spôsobom sme si zarobili dvadsať libier. Každý deň sme počítali peniaze. Večer sme sedeli potme a vyprávali sme si o tom, ako veľmi sa bude radovať chudobná rodina z peňazí, ktoré dostane. V našom zbore bolo okolo osemdesiat členov.

Nech už obnos, ktorý dáme, bude akokoľvek vysoký, celá zbierka bude iste dvadsaťnásobná. Veď náš kazateľ pripomínal každú nedeľu, aby sme na ňu šetřili.

Jeden deň pred treťou adventnou nedeľou sme sa s Ocou ponáhľali do obchodu, aby sme vymenili svoje mince za tri úplne nové dvadsať librové bankovky. Utekali sme celou cestou domov, aby sme ich ukázali mamičke a Darlene. Nikdy predtým sme nemali toľko peňazí. Tento večer sme boli tak rozrušené, že sme nemohli ani zaspať. Našetrili sme sedemdesiat libier!

Nemohli sme sa dočkať nedele, až pôjdeme na bohoslužbu. V nedeľu bolo sychravo a pršalo ako z krhly. Dáždnik sme nemali a kostol bol vzdialený jednu míľu od domova. Potom sme sedeli v kostole mokré a hrdé.

Začula som, ako sa niektorí bavia o tom, že nosíme staré šaty. Keď všetci dávali svoje príspevky do košíčkov, sedeli sme v druhom rade. Mamička vložila desaťlibrovú bankovku do košíka a po nej sme my dievčatá dali každá dvadsať librovú bankovku. Na spiatocnej ceste sme celou cestou spievali. Na obed nám mamička pripravila prekvapenie. Kúpila niekoľko párkov k pečeným zemiakom.

V neskorých odpoľudňajších hodinách zastavil kazateľ so svojím autom pred naším domom. Mamička šla ku dverám, chvíľu sa s ním rozprávala a vrátila sa s obálkou v ruke. Nepovedala ani slovo. Otvorila obálku a z nej vypadol zväzok bankoviek. Boli to tri dvadsať librové bankovky, jedna desať librová a sedemdesiat jedného librových bankoviek. Mamička vložila peniaze späť do obálky. Nikto neprehovoril. Len sme sedeli strnulo a pozerali na podlahu.

Bol to zvláštny pocit. My ako deti sme mali šťastný život. Lutovali sme tých, ktorí nemali takých rodičov ako my a dom plný bratov a sestier a iných detí, ktoré stále prichádzali na návštevu. Vedela som, že nemáme veľa, čo majú druhí, ale nikdy mi nenapadlo, že by sme boli chudobní.

V túto adventnú nedeľu som zistila, že sme chudobní. Kazateľ nám priniesol peniaze, ktoré sa zbierali pre chudobnú rodinu. Musíme teda byť chudobní. Pozrela som sa na svoje šaty a obnosené topánky a veľmi som sa hanbila. Dokonca som nechcela ísť do kostola. Pravdepodobne tam všetci vedeli, že sme chudobní. Dlhú dobu som sedela mlčky. Potom sa zotmelo a išli sme spať. Cez týždeň sme chodili do školy, vrátili sme sa domov a nikomu nebolo do reči. Na Štedrý večer sa nás mamička konečne spýtala, čo chceme urobiť s peniazmi. Ten večer sme nechceli ísť do kostola, ale mamička povedala, že tam ísť musíme. Bol krásny decembrový deň a napadal čerstvý sneh. Neprehovorili sme cestou ani slovo. Mamička začala spievať, ale nikto sa k nej nepridal, tak po prvej slohe prestala. V kostole kázal misionár. Hovoril o tom, že kostoly v Afrike sa stavajú z tehál vysušených vzduchom. Potrebujú však peniaze na strechy, ktoré budú stáť okolo sto libier. Potom kazateľ povedal: „Nemohli by sme všetci prispieť nejakou čiastkou, aby sa týmto chudobným ľuďom pomohlo? Pozreli sme sa na seba a po prvý raz v tomto týždni sme sa usmiali. Mamička siahla do vrečka a vytiahla z nej obálku. Podala ju Darlene, Darlena mne a ja som ju dala Ocy, ktorá ju vhodila do košíka pre obete. Keď boli peniaze spočítané, kazateľ oznámil, že sa vybralo o trochu viac než sto libier. Misionár bol zrejme prekvapený - nečakal taký veľký dar od tohto malého zboru. Povedal len: „Vy musíte mať v zbore bohatých ľudí.“

Zrazu sme to pochopili. My sme dali osemdesiat sedem libier k tým, ktorých bolo o trochu viac ako sto. My sme tou bohatou rodinou v zbore. Či to práve misionár nepovedal?

Od toho dňa som už nikdy nebola chudobná. Veď som musela myslieť na to, aká som bohatá, pretože mám Pána Ježiša!!!

Rozsieváč 2/04, uverejnené s povolením

MAJÚ ĽUDIA ANTÉNU?

Raz som stál zamyslený pred stĺpom na plagáty. Bol pestro polepený: Koncert! Taneč! Zimný šport v ...! Pracie prostriedky! Cigarety!

„Zvláštne,” pomyslel som si. „Tu už nič nenaznačuje, že je advent!” Či ľudia už nemajú anténu, aby ňou zachytili, že celé ovzdušie volá, zvony zvonja a všetky kresťanské piesne spievajú: „Ajhľa, tvoj kráľ prichádza k tebe spravodlivý a plný spásy.” Ale človek sa nedá tak ľahko vykoľajit. Kráľ nebeskej ríše príde. „No a?” Alebo ináč vyjadrené: Čo teda máme robiť?”

Je zaujímavé, že náš text Zach 9, 9 na to nedáva odpoveď. Tu je napísané iba: „Ajhľa, Tvoj kráľ prichádza k tebe spravodlivý a plný spásy.” A koniec! Nič viac!

Akoby aj skladateľ piesní Paul Gerhardt pocítoval rozpaky, keď sa vo svojej adventnej piesni pýta: „Ako ťa prijať, ako Ťa vítať?”

Nuž, Paul Gerhardt poznal odpoveď. A my ju dúfam tiež poznáme. Znie: Ježiša, Kráľa, Spasiteľa máme jednoducho prijať. Tu nejde o dogmy a teórie. On prichádza naozaj k nám. Prijmeme ho! Veľmi ho potrebujeme. Filozof Hamann povedal: „Človek by mohol ľahšie žiť bez hlavy a bez srdca ako bez Ježiša.” – Nehovorme: „No a?” Ale prosíme: Pane, nájdí cestu aj do môjho srdca. Amen.

Wilhelm Busch, 365xOn

Boží pokoj

Boží pokoj, ktorý prevyšuje ľudské myslenie, bude strážiť naše srdcia a myšlienkové sily prostredníctvom Pána Ježiša Krista. Takýto pokoj človek nezíska meditáciami, či vlastným úsilím alebo rozvojom osobnosti. Tento pokoj pochádza od Boha a má takú moc, že prevyšuje naše myslenie. Určite je mocnejší ako všetky naše úzkostlivé starosti a prevyšuje akékoľvek naše poznanie či úvahy. My často nevidíme žiadne východisko zo svojich problémov, ale Boží pokoj nás môže naplniť spoľahlivou nádejou, že jedného dňa budú všetky naše ťažkosti navždy vecou minulosti. Nemožné? Keby to záviselo od ľudí, tak áno, ale u Boha je všetko možné.

Viera a dôvera v Boha nám môže pomôcť udržať naše úzkostlivé starosti pod kontrolou. Predstavte si dieťa, ktoré sa stratí vo veľkom obchodnom centre. Je si isté, že stačí, aby našlo mamu a všetko bude zase v poriadku. Keď ho mama nájde, zoberie ho do náručia a upokojí ho. Podobne aj my môžeme dôverovať, že Boh nás obrazne povedané vezme do svojho náručia, uteší a zbaví nás starostí a problémov.

Pavol Herák

Nebojte sa!

Nebojte sa! Zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude radosťou všetkých ľudí, lebo v Dávidovom meste sa vám dnes narodil Spasiteľ, Kristus Pán (Lk 2,10).

Ktorou bytosťou by ste boli najradšej pri vianočných jasličkách? Osliatkom? Anjelom? Máriou alebo Jozefom? Alebo samotným novorodeniatkom?

Ja by som najradšej bol pastierom. S „pastierom” spájam veľa pozitívnych asociácií: silný, mocný muž, starajúci sa o zverené mu stádo, pokojný a starostlivý. Boli však vtedy pastieri takí? Neboli, boli to ľudia v každodennej životnej situácii, zápasiaci o prežitie, nik ich nepovažoval za viac, ako my dnes bezdomovcov - a boli to aj stále vandrujúci robotníci bez akejkolvek vzájomnej solidarity, navzájom proti sebe bojujúci. Títo pastieri mali nočnú stráž. Mali tvrdú robotu. Boli zodpovední za stádo, často ohrozované divými zvermi. Mali veľa každodenných starostí a bied. Možno však mali aj akési nádeje.

A my? Aj my stojíme v každodennom zápase o prežitie. Aj my sme zaťažení svojimi ťažkosťami a starosťami všedného dňa: potreby detí v škole; násilie na našich uliciach; nezamestnanosť, postihujúca aj v našom okolí svoje obete; a ešte aj finančná kríza, ústiaca do hospodárskej krízy. Malé úspory sa pri nej minú a nebezpečenstvo hrozí aj zdanlivo pevnému zamestnaniu – denné starosti. Taký je náš všedný deň, aj deň našich sviatkov. Také sú pre mnohých Vianoce.

A do tejto každodennosti prichádzajú Vianoce, narodenie Ježiša, vkráda sa tu zvesť anjela ako vtedy pastierom: Nebojte sa, zvestujem vám veľkú radosť! Napokon to pastierov zasiahlo, oslovila ich celkom nečakaná radosťná zvesť anjela.

Možno preto sa aj dnes tešia vianočné sviatky tak vysokému oceneniu od mnohých ľudí: lebo sa „vkrádajú” do našej každodennosti, lebo nás vytrhnú zo všednosti, lebo sa napokon všetko ostatné nezdá tak dôležité, lebo ťažkosti a starosti ustupujú?

A tak môžeme načúvať tomu, k čomu mala táto zvesť anjela pastierom vtedy viesť.

Znamenala: Nič nemôže pokračovať tak, ako doteraz. Všetko má byť nové; začiatok už nastal. Spasiteľ, záchrana nášho života, sa narodil.

Táto zvesť a stretnutie s tým, čo je iné, odníma dnes ako aj vtedy strach, ba aj pochybnosti. Aj pastieri mali spočiatku ešte strach, ale anjelove slová „Nebojte sa!” dokázali ho ukončiť. Napokon zabudli všetko, čo ich doteraz sužovalo: všednosť každého dňa, obavy, boje všetkých proti všetkým. S nepredvídateľnou solidaritou sa spoločne rozhodli, už nepochybovali, ale išli, poponáhľali sa, aby videli, čo sa tu stalo.

Božia radosťná zvesť, že nám posielajú svojho Syna ako nášho Spasiteľa, je schopná odstrániť akúkoľvek individualitu, každý strach, všetky pracovné starosti a hospodárske obavy. Všetko sa zacelí, lebo Boh je s nami v našich trápeniach a biedach. Stal sa človekom ako sme my a pozná sám naše biedy a strachy. Dobré sa ním všetky skončili. Pripusťme si preto zvesť anjela k nám: „Nebojte sa! Zvestujem vám veľkú radosť.”

Táto zvesť spája kresťanov celého sveta. Privolávajme si preto navzájom heslo anjela, aby sme sa spoločne potešovali a posilňovali v istote, že náš Boh, ktorý sa na Vianoce stal človekom, nás nenechá samých, ale dá nám vždy znovu zúčastniť sa tejto veľkej radosti. Vďaka Bohu.

Dr. J. Friedrich, z nemč. prel. M.Z.
(Článok bol uverejnený na nemeckej stránke)

Povzbudenia z modlitebnej miestnosti

Naša cirkev pripravuje v roku 2010 modlitby a pôst za prebudenie v cirkvi. Tu sú niektoré svedectvá:

„Sú tri hodiny ráno a vy nespíte, nie kvôli tomu, že ešte surfujete po internete, ani preto, lebo trpíte nespavosťou. Vlastne ani nie ste doma. Práve sa nachádzate v modlitebnej miestnosti 24-7 na druhom konci mesta a vylievate svoje srdce pred Bohom. Stojíte pred mapou vášho mesta. Svoj zrak upierate na znak budovy, kde pracujete a na mysl (a srdci) máte svojich neveriacich kolegov. V pozadí vám z CD - prehrávača hrá nejaká chválospevová pieseň. Jediné svetlo v miestnosti je niekoľko zapálených sviečok.“ Aj takto to niekedy vyzerá v modlitebnej miestnosti 24-7. Hnutie 24-7 je modlitebná reťaz, ktorá sa odohráva na konkrétnom mieste - v miestnosti a v konkrétnom čase (väčšinou vo vopred určenom termíne). Sú to kreatívne modlitby. Modlitebná miestnosť je zariadená tak, že prítomný modlitebník môže pri modlitbe využiť všetky zmysly a mnohé obdarovania. Môže spievať, kresliť, niečo vyrábať, tancovať... Dizajn miestnosti sa zakladá na hlavnej téme, ktorá je vopred určená. Založenie takejto miestnosti je nástrojom budovania jednoty medzi cirkvami v meste, oslovuje nových modlitebníkov a môže úplne zmeniť náš pohľad na modlitbu.

Štefan Rendoš

Zapoj sa do práce aj ty

Ak ľud Boží vyrazí do ulíc, ak nehľadá na to, že urobí bláznosť v očiach tohto sveta, a keď sa k tomu pridá podporná modlitba v komôrke ukrytá, vtedy sa Hospodin pridá a dejú sa zázraky. Satan síce cerí zuby, ale na viac sa nezmôže. Je to ako vo vojne: generál Ježiš zavelí, prví idú delostrelci - modlitebné skupinky a ostreľovači, modlitebníci v skrytosti. Potom nasleduje zvyšok špeciálnej jednotky. Tak poď a pridaj sa k nám, hľadaj si miesto, kde ťa Nebeský Otec povolal, veď On čaká na to, kedy sa pridáš aj ty. On všetko potrebné už vykonal. Ak chceš pomôcť, tak poď, ak nie, tak aspoň stoj a nechod preč, možno ťa osloví presne to, čo si iný ani nevšimne. Na prsiach meč, na pleci helma, pripnutý bodák za opaskom a na nohy kanady. To je mne blízke, no každý máme iné nadanie. Tebe možno Hospodin daruje niečo iné, snáď si lekár v družine, ktorý podá prvú pomoc. Tým, že si niekoho vypočuješ, mu akoby ranu obviažeš. Možno nosíš v sebe túžbu čosi robiť, snáď za svojich blížnych na modlitbách stojíš, možno „len“ podáš pohár vody, konáš veľké Božie dielo a zapájaš sa do jeho práce, v nebi máš korunu pripravenú a odmena ťa neminie.

Michal

Boží hnev nad hriechmi

Počas mojej modlitby v pondelok ráno 12. 10. 2009, som prosila Boha o vedenie modlitby za tie veci, za ktoré by som sa mala modliť v rámci modlitieb za Košice, prípadne (od)prosiť. Duch Svätý ma upriamil na tieto Božie slová z knihy proroka Amosa (1. a 2. kapitola). Keďže kapitoly opisujú Boží hnev voči pohanským národom i izraelskej spoločnosti pre konkrétne hriechy – nevypíšem celý text, len vety z jednotlivých veršov týkajúce sa hriechov. Niektoré sú dosť jasné.

Am 1, 3 „...pretože mláčačkou železnou mlátili Galaád...“,
 Am 1, 6 „...pretože odvedli všetkých do zajatia...“,
 Am 1, 9 „...pretože vydali všetkých zajatcov Edomu a nepamätali na bratskú zmluvu...“,
 Am 1, 11 „...pretože mečom stíhal svojho brata, zničil lásku k nemu, jednoducho držal svoj hnev a svoju zlosť prechovával večne...“,
 Am 1, 13 „...pretože rozparovali farchavé Galaádu, aby rozšírili svoje hranice...“,
 Am 2, 1 „...pretože spálili kosti kráľa Edomu na vápno...“,
 Am 2, 4 „...pretože zavrhl Pánov zákon a nezachoval jeho predpisy – zviadli ich do bludu ich lži...“,
 Am 2, 6 „...pretože poctivca predali za peniaz a bedára za pár topánok...“,
 Am 2, 7 „V prachu zeme šliapu po hlave maličkých a krivia cestu utlačených, otec so synom ide k dievčaťu, aby znesvätili moje sväté meno...“,
 Am 2,8 „Na založených plášťoch sa váľajú pri každom oltári a pijú víno pokutovaných v dome svojho Boha.“
 Z daného Slova som vtedy vnímala veľký Boží hnev nad týmito hriechmi.

Z listu modlitebníčky z Košíc

Čo som prežil v miestnosti 24/7

Poprosili ma, aby som šiel na modlitby 24/október v Košiciach. Bol to čas, kde nikto nebol zapísaný a ja som šiel veľmi rád. Mal som tam byť sám a nakoniec sme sa zišli traja. Aké úžasné Božie plánovanie. Spolu sme sa modlili za Košice a ja som videl niečo v troch obrazoch.

Prvý obraz: Vo videní mi Pán ukázal obraz troch ľudí, ktorí sa modlia, potom ďalšieho v komôrke a o chvíľu bol pri ňom vytvorený kruh modlitebníkov, ktorí sa modlia jednotlivo v komôrkach. Za týmto kruhom vznikol ďalší kruh modlitebníkov, za ním ďalší. Bolo to, akoby sa tí traja modlili a ostatní v komôrkach ich podporovali na modlitbách. Po treťom kruhu som už stratil prehľad o počte, pretože kruhy pribúdali a zároveň sa dvíhali a vytvárali lievik, ktorý sa točil (ako tornádo). Toto tornádo prechádzalo meskom a zdvíhalo do povetria špinu hriechu a bralo ju so sebou preč. Do toho tornáda znel z neba mohutný hlas: „Ak sa môj ľud pokorí a odvráti sa od svojich zlých ciest, ja odpustím ich hriech a uzdravím túto zem“.

Druhý obraz: Videl som z neba zostúpiť vtáka väčšieho než orla, ktorý sa akoby postavil nad zem a mával svojimi veľkými krídlami. Špina sa zdvíhala zo zeme pred ním a tak ju odnášal preč.

Tretí obraz: Potom nad krajinou bol obrovský tmavý mrak a z neho vystúpil čierny vták, asi havran. Z neba sa spustil ohnivý orol, ktorý svojou páľavou rezal ten čierny mrak. Vták podobný havranovi vyrazil proti orlovi, ale po chvíli sa otočil a dal sa na ústup. Nestihol ujst a aj tak vzbĺkol od ohňa orla, kým úplne nezanikol.

Michal Škrivánek, člen prípravného tímu modlitebníkov 24/7 v Košiciach za ECM

Brat superintendent Mgr. Josef Červeňák šesťdesiatročný

Na 14. december 2009 pripadá šesťdesiate výročie narodenia nášho dlhoročného kolegu a priateľa, brata superintendenta Mgr. Josefa Červeňáka. Chcel by som pri tejto príležitosti napísať zopár slov; jednak preto, že sme spolu prežili pekný počet rokov v službe ako pracovníci Evanjelickej cirkvi metodistickej, ale tiež preto, že ma Josef po celý čas služby podporoval a som mu za mnohé veci vďačný. Šesťdesiatiny sú prelomovým vekom, kedy sa v pastorácii podľa veku začína hovoriť o „senioroch“. Sú to tí, pred ktorými treba mať rešpekt pre ich múdrosť, naakumulované skúsenosti, vykonanú prácu. Rád by som z tohto dôvodu nielen obligátne poprial, ale tiež poukázal na to, čo má brat J. Červeňák za sebou a čo môže v ďalších rokoch zúročiť v službe, ktorej je úprimne oddaný.

Jubilant sa narodil v krásnom prostredí južnej Moravy v obci Nový Přerov dňa 14. decembra 1949 ako prvorođený manžel Jirího (1926) a Marie (1926) Červeňákovcov. Neskôr pribudli ešte dve deti, syn Štěpán a dcéra Olga. Rodina to nemala vždy ľahké vzhľadom na to, že si po prisťahovaní z Bulharska musela vybudovať existenciu v staronovej vlasti. Josef chodil do základnej školy v Novom Přerove a Jevišovke do roku 1964. Strednú všeobecne vzdelávaciu školu v Mikulove ukončil maturitou v roku 1967. Potom nejaký čas študoval na Elektrotechnickej fakulte VUT v Brne, ale štúdium zanechal a zamestnal sa v Transportě Břeclav. Od roku 1970 pracoval vo Vojenských stavbách n. p. Praha – Horní Počernice náhradou za vojenskú službu, čím sa mu priama služba „v zelenom“ skrátila na 5 mesiacov v roku 1972.

V roku 1970 začal chodiť do zboru a mládeže v Horných Počerniciach, kde sme sa bližšie poznávali a spoločne duchovne vyzrievali. V mládeži sme pripravovali duchovné úvahy, dokonca sme sa pokúšali skladať texty piesní. Vtedy sme obaja začali výraznejšie pociťovať Božie vocatio interna (vnútorné povolanie) a cirkevné vocatio externa (vonkajšie potvrdenie), aby sme odovzdali svoj život nielen do Božích rúk v zmysle duchovnom, ale i v tom, že zanecháme plány na sekulárnu kariéru a budeme slúžiť ako kazatelia.

Brat Josef Červeňák nastúpil ako znovuzrodený kresťan s Pánovým povolaním na štúdium teológie na Komenského evanjelickej teologicko-fakulte v Prahe od 1. 10. 1972. Bol nadaným, usilovným študentom s dobrou pamäťou a deskriptívnou schopnosťou. Usiloval sa o to, aby čas štúdií maximálne využil k príprave na budúce duchovenské povolanie. Zvláštnu pozornosť venoval Bonhoefferovmu spisu *Gemeinsames Leben*, prekladal ho (nemal vtedy ešte k dispozícii český preklad „Život v obecnství“) a napísal písomnú prácu k 1. odbornej skúške s témou: Prakticko-

teologické poňatie cirkvi u Bonhoeffera. V 4. ročníku sa sústredil na Nový zákon a napísal písomnú prácu Večera Pánova a svedectvo o Kristovom vzkriesení. Záverečným výstupom fakultného štúdia bola písomná práca Martin Lupáč a vznik Jednoty bratskej. Štúdium úspešne ukončil tzv. druhou odbornou skúškou. Nepochybujem o tom, že keby to bolo vtedy možné, skoro by bol vykonal i rigoróznú skúšku a dostal by doktorát. Ibaže vtedy, za tzv. socializmu s „vedúcou úlohou komunistickej strany“ to nebolo len o odbornosti...

V roku 1975 sa oženil s Janou, rodenou Novotnou, absolventkou špeciálnej pedagogiky. Z manželského zväzku sa narodili tri deti: Michaela (1976), Daniel (1979) a Anna (1981).

Jubilantova bohatá činnosť v Evanjelickej cirkvi metodistickej sa začala ešte v jeho

Zo zahraničnej činnosti treba zmieniť najmä členstvo v exekutive (výkonnom výbore) našej Centrálnej konferencie pre strednú a južnú Európu v rokoch 1989 až 2005. Zúčastnil sa niekoľkých Centrálnych konferencií a Generálnej konferencie. Pravidelne sa radil so superintendentmi a biskupmi na stretnutiach nielen našej oblasti, ale i iných európskych oblastí, kde nechýbali zástupcovia cirkvi z ostatných častí sveta, najmä z USA. Na oplátku prijímal zahraničné návštevy u nás a vytváral podmienky pre ich misie. Brat Josef má tiež srdce pre evanjelizáciu, a tak opakovane od roku 1993 prijímal členstvo v Komisii pre evanjelizáciu pri Centrálnej konferencii Nemecko.

Veľký kus práce odovzdal brat Josef Červeňák i ako redaktor a korektor cirkevnej tlače. Jednak pôsobil od r. 1982 vo funkcii zodpovedného redaktora cirkevného spravodaja Obežník, od roku 1999 niesol zodpovednosť za časopis Evanjelickej cirkvi metodistickej Slovo a život do roku 1997. Okrem toho sa zaslúžil o vydávanie kníh a iných tlačených prác k úžitku cirkvi, podnecoval autorov aj prekladateľov, snažil sa im vytvoriť podmienky a potom ich rukopisy tiež prečítal a korigoval. To vďačne oceňujeme s tým, že sa jednalo o službu nielen tejto generácii, ale i ďalším, ktorí budú mať k dispozícii rad cenných metodistík a ostatnú potrebnú literatúru v českom jazyku.

Okrem prínosu pre našu cirkevné spoločenstvo je treba pripomenúť dlhoročnú prácu brata J. Červeňáka v ekuméne. V roku 1990 sa stal spoluzakladateľom Združenia evanjelických cirkví v ČR. Od 1. 7. 1989 bol zástupcom Evanjelickej cirkvi metodistickej v Ekumenickej rade cirkví v ČSFR, od 1. 1. 1993 v ČR. V rokoch 1995 až 1998 bol predsedom Riadiaceho výboru a od novembra 2007 do novembra 2009 podpredsedom Ekumenickej rady cirkví v ČR. V tejto funkcii sa zúčastnil mnohých zasadnutí i výjazdov. Robil to rád a ochotne, čím sa zaradil do dobrej tradície pracovníkov našej cirkvi, ktorí tak u nás ako aj vo svete často patrili k popredným protagonistom a realizátorom myšlienky jednoty cirkví, ako po nej túžil Pán Ježiš (J 17).

Milý brat Josef, dovoľ mi na záver aj osobný tón. Mne osobne sa s Tebou spolupracovalo dobre. Vedel si ma počúvať, porozumieť mi i odpustiť, keď som urobil nejakú chybu. Za to Ťa touto cestou ďakujem. Naše priateľstvo i pracovné spoločenstvo ma obohatilo. Som za to Najvyššiemu povďačný.

Prajem Ťa – a som presvedčený, že nielen svojím menom, ale aj v mene mnohých ďalších, ktorí to nemohli vyjadriť – aby Ťa Pán Boh požehnal ďalšie plodné roky v práci, ktorú máš rád a v spoločenstve ľudí, ktorí Ťa prijímajú a podporujú.

Pavel Procházka

mládežníckych rokoch vo farnosti Mikulov a neskôr v Horných Počerniciach a v Prahe – Vršovicích. V ECM je zamestnaný od 4. 4. 1976. Začal ako kazateľ vo farnosti Jihlava (do r. 1980), od 1. 9. 1980 vo farnostiach Bratislava a Sereď, od 1. 11. 1982 do 26. 8. 1991 vo farnosti Jihlava s krátkymi obdobiami administrovania farnosti Ostrava a farnosti Mikulov. Od r. 1988 bol náhradníkom v Cirkevnej rade. Za superintendenta bol zvolený Výročnou konferenciou a funkciu vykonáva od 1. júla 1989 dodnes. Po rozpade Československa a vzniku dvoch štátnych útvarov 1. 1. 1993 slúžil ako superintendent v oboch štátoch, v Českej i Slovenskej republike až do 31. 5. 2007, kedy bol do výkonu funkcie superintendenta v Slovenskej republike biskupom Dr. P. Streiffem ustanovený Mgr. Robert Zachar.

Brat Josef Červeňák pri svojej vedúcej funkcii tiež vypomáhal v roku 1995 administrovaním farnosti Plzeň, v rokoch 1995 a 1996 administrovaním farnosti Protivín, od 1. 9. 1997 ako kazateľ vo farnosti Praha 2 do roku 2002 a tiež od 1. 12. 2003 do mája 2004 administrovaním farnosti Litoměřice. V svojej duchovenskej i riadiacej práci sa snažil o uplatnenie pastoračných princípov pri práci s ľuďmi, preukazoval charizmu načúvania v trpezlivosti očakávania budúcich vecí.

Malé známky – veľký účinok

Zbieranie známok je veľmi častá a obľúbená činnosť. Koná sa nielen pre potešenie z rozrastajúcej sa zbierky, ale aj pre dobré účely a ako podpora rôznych projektov misie a sociálnej pomoci vo svete.

Ako to funguje?

Existujú zberné miesta, kde sa známky, vystrihnuté z obálok a pohľadníc zhromažďujú a triedia. Následne sa potom predávajú zberateľom alebo do filatelistických predajní. Bežnou záležitosťou je zbieranie a predaj listových známok v ECM v Nemecku a vo Švajčiarsku. Za rok 2008 dostali nemecké metodistické misie za nazbierané a predané známky 4 400 eur. Tieto peniaze potom boli použité na rôzne projekty v zahraničí.

Pretože sa známky predávajú nemeckým a švajčiarskym zberateľom, pre nich sú slovenské poštovné známky (z obálok z faktúr v práci, z vianočných alebo veľkonočných pozdravov apod.) vzácnosťou. Je škoda nevyužiť príležitosť.

Preto – žiadne známky do koša!

Ako na to?

- Postavte do modlitebne alebo do vhodnej zborovej miestnosti krabičku, do ktorej budete dávať vystrihnuté známky a zbierať ich.
- Motivujte deti v besiedke, aby sa zapojili do zbierania a zhaňania známok. Vyzvite deti zo spriatelenej besiedky a zistite, kto za mesiac, za pol roka alebo rok nazbiera viac kilogramov známok.
- Poverte jedného človeka zo zboru, ktorý si zoberie zbieranie známok na starosť a bude známky odkladať a v pravý čas (viď nižšie) ich odovzdáva na určené miesto.

Pri zbieraní známok dbajte prosím, na nasledujúce pokyny:

- Známkami strihajte asi s okrajom pol centimetra (aby neprišlo k odstrihnutiu zúbkov).
- Ak nájdete známky na historických pohľadniciach (do roku 1950, 1970), pošlite pohľadnicu celú, známku nevystrihujte.
- Nepoužiteľné sú špinavé, potrhane alebo pokreslené známky a známky s chýbajúcim zúbkovaním.
- Svoje známky neposielajte jednotlivo poštou. Vyberte jednu osobu, ktorá zaistí, že sa raz za pol roka alebo za rok vaše známky dostanú do ústredia cirkvi a do rúk brata superintendenta, ktorý známky odovzdá do biskupskej kancelárie.

„Budem veľmi rád, keď sa podobne ako doteraz alebo ešte omnoho viac zapojíte do tejto zbierky,“ napísal nám nedávno sekretár brata biskupa Urs Schweizer.

Výsledok vašej snahy bude príspevkom pre misijné práce našej centrálnej konferencie v strednej a južnej Európe, v Afrike, v Latinskej Amerike alebo v Kambodži.

Anna Lauková, Slovo a život

Počiatočný dar

Veľa čítame o objavení a používaní darov, ktoré sú dané jednotlivým kresťanom. Jeden môj priateľ píše a rozpráva o daroch, ktoré dostala každá cirkev. Rovnako ako u jednotlivcov, tak aj pri cirkvi sú dary dané k budovaniu Tela Kristovho. Každá cirkev k tomu prispieva svojimi darmi. Aby sme (znovu) objavili dar nejakej cirkvi, musíme sa obzrieť do histórie jej založenia. V priebehu času sa k pôvodným darom väčšinou pridali mnohé ďalšie dôležité a dobré veci, ktoré prekryli to, čo prispievalo k počiatočnej dynamike.

U Metodistov sa k počiatočným darom rátajú prinajmenšom tri veci:

1. Misijné smerovanie: Wesley založil metodistické hnutie preto, že chcel niesť správu Evanjelia k ľuďom mimo cirkevnú bohoslužbu. Po celý čas svojho života ostal presvedčený, že Anglikánska cirkev je najlepšia. Nechcel založiť novú cirkev, ale staral sa o to, aby ľudia jeho doby počuli Evanjeliu a svoj život odovzdali Kristovi.
2. Ponuka záchrany (spasenia) pre všetkých: bratia Wesleyovci kázali proti všetkým tendenciám ich doby, ktoré limitovali ponuku záchrany na určité okruhy ľudí. Kázali, že náš Spasiteľ Boh „chce, aby všetci ľudia boli spasení a došli k poznaniu pravdy“ (1Tim 2,4). Božia milosť pôsobí vo všetkých ľuďoch a chce ich viesť k obráteniu a k viere v Krista.
3. Spolupráca laikov: Ďalší dar Evanjelia v slove a konaní je úloha pre všetky kresťanky a všetkých kresťanov. Nie je ohraničená na ordinovaných duchovných. Preto bratia Wesleyovci podporovali spoluprácu laikov. K tomu patrilo ich aj vyučovať, vzdelávať a odovzdávať im kompetencie a zodpovednosť.

Všetky tri počiatočné dary formovali metodizmus ako misijné hnutie, aj keď sa neskôr v Amerike stalo samostatnou cirkvou. Tri počiatočné dary majú akoby tri nohy (milovanie Boha, povznesenie veriacich a záchrana sveta – pozri si zamyslenie z novembra) v pravom zmysle „vytvárajú trojnožku“ ktorá určovala hnutie.

Objavili ste (znovu) vo vašom zbore typické metodistické počiatočné dary a ako určovali hnutie vo vašom zbore?

Patrick Streiff, biskup

Z Cirkevného poriadku:

Služba všetkých kresťaniek a kresťanov – výňatok z Cirkevného poriadku:

Článok 126. Spoločenstvo služby

Cirkev ako spoločenstvo Novej zmluvy mala vo všetkých dobách a v celom svete podiel na Kristovej službe. Ide za ľuďmi v ich biede tam, kde im môže poskytovať Božiu lásku. V rozmanitej službe zostáva najdôležitejším cieľom to, aby všetci ľudia došli v Ježišovi Kristovi k spasiteľnému vzťahu s Bohom a boli obnovení k obrazu svojho Stvoriteľa (Ko 3,10). To znamená, že všetci kresťania sú povolaní k službe všade tam, kde Kristus chce, aby slúžili a svedčili.

Článok 128. Verná služba

Boží ľud má svoju viditeľnú podobou vo svete ako cirkev (1Pt 2,9), má svetu presvedčivo sprítomniť evanjelium. Cirkev sa nesmie vyhýbať svojej zodpovednosti byť spoločenstvom, ktoré svedčí a slúži, inak stráca životnú silu a vplyv na neveriaci svet.

Z cestovného kalendára biskupa na mesiac december 2009:

29.11. – 3.12. Interlaken - Zasadanie kabinetov Centrálnych konferencií Nemeckej a pre Strednú a Južnú Európu.

4. – 7. Ženeva - Konzultácia k podpore vzdelávania v celosvetovej ECM, vo francúzskej jazykovej oblasti.

14. – 18. Stretnutie o práci cirkvi v Severnej Afrike (Alžírsko a Tunisko).

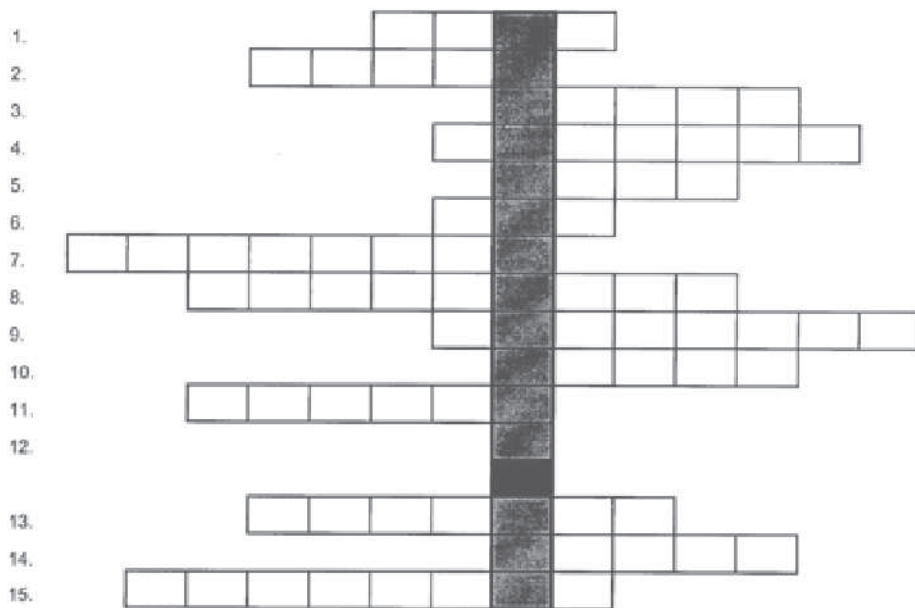
prel. Miroslava Procházková

Krížovka

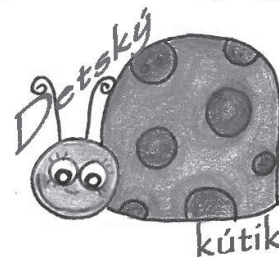
Boh nám dáva ... (dokončenie v tajničke).

Vaše odpovede čakám do 15. januára 2010!

Martinka

1. Prorokynia v chráme, ktorá čakala narodenie Pána (Lk 2,36)
2. Dar mudrcov
3. Kto uvidel vo sne anjela?
4. Videli ju na východe (Mt 2, 9)
5. Ročné obdobie
6. Oznamoval príchod Božieho kráľovstva
7. Krásna vianočná pieseň
8. Radosť detí, starosť rodičov
9. Mesto, v ktorom sa narodil Spasiteľ
10. Predmet v maštali
11. Napísal zaslúbenia o narodení Ježiša
12. Jedna z dlhých samohlások
13. Ktorý kráľ sa bál o trón ? (Mt 2, 2-3)
14. Boží posol
15. Oslavovali Boha za všetko, čo videli... (Lk 2, 20)

ČERVENÉ ČIŽMIČKY

Bolo to krátko pred Vianocami. Všetci sa na ne tešili. Iba obuvník Hans nie. Bol sám, nemal rodinu. „Na Vianoce ľudia ukazujú iba svoje lakomstvo“, povedal chudobnej stareнке Grétke. Prišla, aby jej vnučke opravil roztrhané topánky. „Ako ich mám opraviť?“ rozčuľoval sa. „Veď sú samá diera!“ A hodil ich na zem.

„Mal to byť pre Elsu vianočný darček“, povedala potichu smutná Grétka. „Vidíš, zase len dary, samé dary. A kto dá niečo mne?“ rozčuľuje sa Hans.

„Ale, Hans, vianočné darčeky nám iba pripomínajú, že Boh nám dal najväčší zo všetkých darov. Dal nám svojho Syna, Pána Ježiša Krista. On je Spasiteľ sveta. Aj ty môžeš prijať tento DAR.“ A odišla. Zrazu Hans

porozumel. „Spasiteľ je ten pravý dar pre mňa!“ Vybral zo zásuvky jemnú červenú kožu, ktorú dlhé roky odkladal a dal sa do práce. Výsledok stál o chvíľu vo výklade. Boli to krásne červené čižmičky. Práve išla okolo Adela, jediná dcéra pána starostu. „Ocko, ako vianočný darček chcem tieto krásne čižmičky!“ Starosta súhlasil. „Nie sú na predaj!“ - povedal obuvník. „Zaplatím za ne, koľko len budeš chcieť!“ - nedá sa odradiť starosta. Ale obuvník sa nedá uprosiť. Nahnevaný starosta a rozmaznaná Adela odchádzajú. Hans si vydýchne. Pozrie z okna. Vidí Elsu, ako kráča po zasneženej ulici. Jej topánky sú...úplne roztrhané. Musí jej byť zima. Hans schytí čižmičky a uteká za Elsou. Sú jej akurát. Šťastná Elsa si utrie slzy a povie: Ďakujem! Toto všetko vidí Adela, starostova dcéra. Pochopí, že na Vianoce dávame jeden druhému dary, lebo aj Boh nám dal najväčší dar zo všetkých. Uteká domov a prinesie Else svoj vzácny dar: krásnu hraciu skrinku.

Tento príbeh som raz videla na video kazete a stručne som vám napísala jeho obsah. Mám aj knižku, ak by ste si ju chceli požičať a celý príbeh prečítať.

Milena

**Ktorá postava z príbehu sa ti najviac páčila?
Komu by si ty mohla/mohol darovať nejaký darček?**

OZNAMY

Blahoželania

Alexandra Ďuríková
a
Matúš Machan

uzavreli manželstvo
3. 10. 2009 v Evanjelickom kostole
v Sládkovičove.
Srdečne blahoželáme!

V mesiacoch november a december sa niektorí bratia
a kazatelia dožili okrúhlych jubileí:

Juraj Jenčo - 85 rokov
Josef Červeňák - 60 rokov
Michal Francisty - 50 rokov
Robert Zachar - 40 rokov

Blahoželáme! Pozdravujeme Vás slovom:

„Požehnaný muž, ktorý sa nadeje na Hospodina a ktorého nádejou je Hospodin“ Jer 17, 7.

Aliančný modlitebný týždeň

10. - 17. január 2010

Téma: Budete mi svedkami

Rada slovenskej oblasti vyhlasuje

ZBIERKU NA POMOC HLADNÝM DEŤOM v Kamine

Kamina je mesto v Kongu, ktoré má okolo 200 000 obyvateľov. V Kamine existuje, na rozdiel od väčšiny miest podobnej veľkosti v Európe, len veľmi nedokonalá infraštruktúra. Ako mnohé iné mestá na juhu, tak aj Kamina nadmerne rastie – do miest sa sťahujú ľudia z vidieka, pretože sa tu nachádzajú školy a poskytuje sa lekárska starostlivosť. Ale predovšetkým sa sem ľudia sťahujú za prácou.

Pre ľudí, ktorí do Kaminy prichádzajú sa však nakoniec toto mesto ukáže ako „tvrdá záplata“. Je veľmi ťažké nájsť si pracovné miesto. Mnohí sa skúšajú uplatniť v obchode alebo v službách v takzvanom neformálnom sektore. Ľudia na ulici predávajú kusové cigarety alebo benzín vo fľašiach. Príjem z takýchto činností je skromný. Ostáva ešte práca v poľnohospodárstve. Aby sa rodina uživila, obhospodaruje jeden akor niekde mimo mesta, ale pôdy v blízkosti mesta je len obmedzené množstvo. Preto ľudia musia každodenne prekonávať veľké vzdialenosti, aby si vypestovali trochu kukurice, rajčín, či ovocia, väčšinou pešo. Počas oberania úrody stráži rodina často pole aj celý deň a celú noc, aby im niekto neukradol to, čo si krvopotne vypestovali.

Mnohé rodiny v Kamine denne bojujú o prežitie. Často nevedia, či a čo budú na ďalší deň jesť. Miestna ženská cirkevná organizácia vedie vývarovňu, ktorá nemá obrovskú ponuku, ale je tu na to, aby zmiernila núdzu, ktorú ľudia majú.

V skromných podmienkach ponúka zbor pomoc v neľahkej situácii miestnych ľudí.

Prosíme, prispajte na jedlo pre hladné deti na č.ú.
6611690001/1111, VS 4126

Zbierka trvá do 31. 12. 2009

<http://www.kaminabeautiful.org/children.html>

Africký kresťan hovorí:
„Čo pripravíte k Vianociam,
je všetko pre vás.
My všetko dávame iným...“

OTČE, TY SI NÁM DAL
NAJCENNEJŠÍ DAR.
Pomôž nám, aby sme boli tiež
štedrý k našim bratom.

Požehnané dávanie počas Vianoc
aj v Novom roku
Vám želá

redakčná rada

Vydáva:
Evanjelická cirkev metodistická
Panenská 10, 811 03 Bratislava

Tel./fax: 02/5441 4468
eMail: ustredie@umc.sk
www.umc.sk

Mesačník Ohnisko vychádza desaťkrát v roku.
Distribuuje sa bezplatne.
Náklady na jedno číslo sú 0,70 Eur + poštovné.
Prispieť môžete na č. účtu UnicreditBank:
6611690001/1111; VS: 914 700
alebo poštovou poukážkou. Ďakujeme.

Redakčná rada:

šéfredaktor: Milena BELKOVÁ
redaktori: Antónia HALAČIOVÁ
Lenka PROCHÁZKOVÁ
Marta ZÁLESKÁ
design: Lenka PROCHÁZKOVÁ